

Съ растенията станало сжщото. Едни останали въ водата, а други се привикнали на сушата, пуснали корени въ почвата и почнали да растатъ на високо съ стъбло и листи.

Страшни гори. — Земята била още топла, водата топла, а въздухътъ много наситенъ съ влага и вжглороденъ окисъ. Тѣзи нѣща помагали да поникнатъ и избоятъ грамадни гори отъ високи дебели хвощови и папратни дървета. Блатливитѣ и полузасъхнали низини били покрити съ тия чудни гори (вж. ф. 1.). Тогава още нѣмало ни птици, ни бозайни животни, ни човѣци. Папратовитѣ гори били тъмни и страшни. Дънеритѣ на дърветата били нашарени, напъпчени, нарѣзани сякашъ отъ изкусенъ резбаръ. Клонитѣ имъ били само на върха и, като се допирали единъ до другъ съ съседнитѣ дървета, образували безкрайни тъмни тунели. Между тѣзи дървета само нѣкои осамотени земноводни сж се одързостявали да ходятъ и да надникватъ въ вжтрешнитѣ кжтове.

Каменни вжглища. — Страшнитѣ и буйни хвощови и папратови гори днесъ не сжществуватъ. Но тѣ сж ни оставили каменнитѣ вжглища. Какъ е станало това? Нека го разкажемъ. Силнитѣ бури и вихрушки изкъртвали и събаряли гигантскитѣ дървета, а пороищата ги занасяли въ езерата и блатата, дето ги натрупвали въ дъното на водата, като цѣли преспи. Тука мжтната вода ги заривала съ глина, калъ, пѣськъ. Заринати и задушени добре, тѣ не могли да изгниятъ, та се обърнали на вжгленъ. И понеже се минали много милиони години отъ тогава, тѣ се вкаменили. Затова ги наричаме ка-